

bestaan hebben in het niet kunnen voldoen aan opdrachten, die hem gegeven waren, o.a. in 1781, toen fabriekmeesteren na Verhellouw verschillende malen te hebben aangemaand om een plan tot verbetering van het raadhuis te vervaardigen, ten antwoord kregen, dat hij dat niet kon doen, waarom zij dan ook den architect C. Joan F. Guidici (bekend als Jan Guidici) dit werk opdroegen, doch door de tijdsomstandigheden een dergelijk kostbaar werk later niet lieten uitvoeren. Vermoedelijk moeten wij dus in de hierboven aangehaalde woorden van de commissie een staaltje zien, hoe de politiek geen gelegenheid kon laten voorbijgaan om haar tegenstanders zwart te maken.

Met buitengewonen lof spreekt deze commissie ook nog over den aftredenden bouwmeester in haar brief van 6 Mei 1799, waarin zij den stadsbaas Kool als no. 1 op de voordracht voor stadsbouwmeester plaatst. De voornaamste eisch aan dezen functionaris te stellen is volgens haar bekendheid met den gewonen loop van zaken der fabricage, gegrond op keuren en usantiën en dagelijksche ondervinding in het omgaan met het stadswerkvolk; theoretische kennis van de architectuur komt pas in de tweede plaats. Aan dezen eisch voldeed Aart Kool volkomen. Bovendien was men sterk onder den indruk, dat Kool reeds tot driemaal toe in zijn verwachting „gegrond op gedane beloften en toezeggingen van een vorig bestuur” was teleurgesteld geweest. Ook bij deze benoeming sprak dus de politiek een woordje mee! Men wilde aan hem iets goedmaken, al ontveinsde men zich niet, dat de leeftijd van den sollicitant (hij was 74 jaar) een bezwaar was. Praktische overwegingen kwamen daarbij; men vreesde voor onaangenaamheden, zoo men een ander aanstelde en, zoo Kool zijn ontslag nam of kreeg, zou de commissie vermoedelijk voor allerlei minder prettige verrassingen komen te staan „en met die zouden de stadsfinantiën waarschijnlijk de meest lijdende partij zijn”. 9 Mei 1799 zag Kool zijn lang gekoesterden wensch in vervulling gaan, doch tot overmatige vreugde had hij nog geen reden. De herziene instructie, 17 Juni vastgesteld, bood dezen eersten ambtenaar ter fabricage behalve de gewone emolumenten provisioneel 50 stuivers per dag, terwijl zijn voorganger *f* 4 gehad had. Het pensioen aan den laatste verleend kon op die wijze voor een deel gevonden worden uit deze bezuiniging en om diezelfde reden werd voorloopig ook niet voorzien in de betrekking van